

Σταύρος, Σπηλιάκος, κ.ά.

"Ο Γιαργητός χορός της Ζακύνθου".

Σπηλιάκος, Σταύρος κ.ά.: "Ο Γιαργητός χορός της Ζακύνθου", 2ο παγκόσμιο συνέδριο, 206-217. Αθήνα, Δ.Ο.Λ.Τ., 1988.

Σελ. 214

Μπουγιάτο Ζακύνθου: Ήταν χορός που αναδείκνυε τον πρωτοχορευτή γιατί χορευόταν αποκλειστικά από αυτόν, οι άλλοι παρακολουθούσαν ακίνητοι ή τον συνόδευαν με συρτό χορό. Η μουσική αρχίζει με εισαγωγή αφηγηματική που κρατάει αρκετή ώρα, για να προετοιμαστεί ο πρωτοχορευτής. Μετά ο πρώτος κτυπώντας το πόδι του στο έδαφος τεντώνει τα χέρια μέχρι τους ώμους, πετάγεται με τρία πηδήματα μπροστά, σταυρώνει τα πόδια και στο τρίτο κάνει ένα πέταγμα ψηλά και γυρίζει στον αέρα. Στη συνέχεια με άλλα δύο πηδήματα, σταυρώνοντας τα πόδια, κάνει κι άλλο πηδήμα ψηλά και γυρίζει στην αρχή του κύκλου του χορού. Η έξοδος αυτή επαναλαμβάνεται τρεις φορές. Στην τρίτη, πιάνεται με μαντήλι από τον δεύτερο κι αρχίζει ένας χορός σε άλλο ρυθμό, με μεγάλη μουσική φράση, με απλά βήματα και αργή κίνηση, που μοιάζει με τον Συρτό. Μετά ακολουθεί νέα έξοδος του πρώτου. Συνοδεύεται με έντονα χτυπήματα και τρέμουλα του ταμπούρου, με τους οξείς ήχους της νιάκαρας και τις αλλαγές του ρυθμού. Χορευόταν μόνο στα πανηγύρια, στην αποκορύφωση του γλεντιού, όχι στους γάμους. Ο κόσμος πλήρωνε τους οργανοπαίχτες για να παίξουν τον Γιαργυτό, και πολλές φορές και τους πρωτοχορευτές.